

Jeg er ganske enig med ham i dette, men ikke desto mindre er der ude paa Landet en meget stor Mængde Arbejdsgivere, der anse denne Løn for alt for urimelig høj, og som for at skaffe sig billig Arbejds-kraft, ty til fremmede Arbejdere og indføre Polakker i stor Stil. De finde, at en Løn af 534 Kr. er for stor, de finde, at en mindre Løn, parret med den Guds Velsignelse, som det ærede Medlem for Skjolddelev (J. Nielsen) i Gaar talte om, vilde være passende. Imidlertid ønsker jeg her at spørge den ærede Justisminister, om der ikke vilde være Anledning til at kontrolere denne Polakimport. Den finder jo ikke Sted i den Form, at den enkelte Arbejdsgiver ude paa Godset træder i Rapport til den enkelte polske Arbejder, men den finder Sted i Form af en ren og skær Slavekontrakt. En Læge skrev for nogle Aar siden i et herværende Højreblad, at den Maade hvorpaa Polakkerne bleve indførte her i Landet, mindede om den Behandling, Neger-slaverne vare Genstand for, og det, jeg ønsker at henlede Ministerens Opmærksomhed paa, er det Forhold, som bestaar mellem Politiet paa visse Steder i Landet og Polakimportørerne. Naar Polakkerne komme her til Landet, antager jeg, at det sker i Troen paa, at de ville komme til at leve under bedre og lykkeligere menneskelige Vilkaar, end de havde der, hvor de komme fra. De blive hurtigt skuffede. Det er selvfølgelig i Reglen de daarligste Steder paa Landet, hvor Polakimporten finder Sted. Naar i den første Tid efter Polakimportens Begyndelse disse Mennesker bleve skuffede og i Skuffelsen fandt Anledning til at forsvinde fra vedkommende Herregaard og løbe til Byen, sendte man dem tilbage til Hjemlandet paa det offentlige Bekostning; men da det viste sig forbundet med Vanskeligheder for Politimestrene at faa Udgifterne refunderede, lader det til, at man er kommen ind paa at bistaa Polakimportørerne med at holde Polakkerne tilbage og sende dem tilbage til den Herregaard, hvorfra de ere løbne. Det er ikke mere end nogle faa Uger siden, at jeg nede ved Aarhus Havn blev Vidne til, at en Vært kom trækkende med en polsk Mand og Kvinde, og denne var højt frugt-sommelig. Jeg gik saa hen til Værten og sagde: Hvad er det for nogle Folk? Det er Polakker. Hvor ere de fra? De ere fra Østergaard. Det er en af Gaardene under Frijsenborg. Manden havde forklaret til en Mand der i Byen, som forstod Polsk, at han og Hustruen vare blevne mishandlede, og Hustruen skulde føde i næste Uge, men man nægtede hende at gaa

til Sengs og forlangte, at hun skulde vedblive at arbejde. Som Følge deraf vare de flygtede til Aarhus og agtede sig nu hjem. Politiet vilde ikke have noget med Transporten at gøre, og da de selv ingen Penge havde og ikke forstod sig paa Hjemrejsen, maatte de finde sig i at blive indlagte paa Sømandshjemmet, hvorfra Værten et Par Dage efter bragte dem til Østergaard. Jeg erfarede nogle Dage efter, at Konen ganske rigtig havde maattet arbejde til Trods for hendes højt frugtsommelige Tilstand, at hun havde født for tidlig, og at man endog havde nægtet Faderen den paagældende Dag at følge sit eget Barn til Jorden. Saadanne Forhold synes jeg, ere oprørende, og det tjener ikke Politiet til Ære, at det bistaar vore Polakimportører, som indføre den fremmede Arbejds-kraft blot for at drage saa meget Nytte som muligt ud af den. Jeg opfordrer derfor den højtærede Justisminister til at foranledige en Undersøgelse af de Forhold, som paa visse Steder i Landet findes mellem Politiet og Polakimportørerne, og om den Polakimport, som finder Sted, er i Overensstemmelse med den gældende Lov af 15de Maj 1875 vedrørende Tilsynet med fremmede og Udlændinge.

Jeg skal slutte med at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Nanke) gjorde forleden Dag her i Salen. Det ærede Medlem rettede en Anke mod den Maade, hvorpaa adskillige Sager ere blevne ekspederede i Ministeriet. Derom skal jeg ikke udtale mig, da jeg ikke kender noget dertil, men det ærede Medlem giver mig Anledning til at fremsætte en Anke over den Maade, hvorpaa man i adskillige offentlige Embedskontorer behandler de Folk, som komme i Embedsmedfør eller for at søge Raad og Vejledning. Jeg vil ud fra min personlige Erfaring sige, at den Tone og Maade, hvorpaa man bliver behandlet i Ministerierne, danner en velgørende Modsætning til den Maade og Tone, der hersker rundt omkring paa vore mange offentlige Embedskontorer. Det ærede Medlem for Randers Landkreds (Bjerre) fremsatte forleden Dag en Kritik og Besværing over den Maade, hvorpaa en Stationsfunktionær havde behandlet ham, og det ærede Medlem for Odder (Nielsen-Grøn) havde besværet sig til Generaldirektoratet over den Maade, hvorpaa han var bleven behandlet af Stationsforstanderen i Hobro den 17de September. Jeg har ogsaa haft Anledning til at fremføre Anker over den samme